

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εσχολήν παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ἐκρησσίας καί ὑπό του Ολοκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑβδομάδα . . . δρ. 8,—
Ἐξαμήνιος . . . » 4,50
Τρίμηνος . . . » 2,50
ἂν ἀνδραγαθίαι ἀρχίζονται τήν 1ην εἰκότου μηνός.

Ἑβδομάδα φρ. χρ. 10,—
Ἐξαμήνιος » » 5,50
Τρίμηνος » » 3,—

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καί Β' περιόδου
τιμωθένται ἕκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).

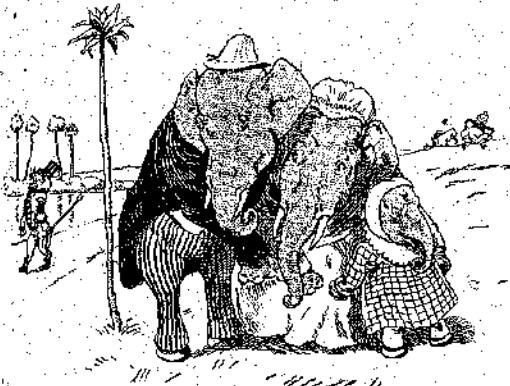
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδριπίου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθολέων.

Ἡμεροδός Β'. — Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰουρίου 1905

Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 29

«Καί αὐτοί οἱ ἔλεφαντες προσεπάθησαν νά ζαρῶ-
σουν...» (Σελ. 226, στ. α')

διζε τὸν μαῦρον : οἱ καιράνοιο
τῆς λίμνης ἢ τὰ θηρία τῆς ξη-
ρᾶς :

— Θὰ κερδίσω ὀλοκληρον
περιουσίαν, μάς ἐπιθύρτισεν ἐμ-
πιστευτικῶς ἓνας γύφ, ποῦ εἶχε
στοιχηματίσει ὑπὲρ τῶν κυρίων
καιράνων. Νά, τώρα εἶδα τὸν
Φερδινάνδο, ποῦ ἔκαμε μακρο-
βουτί κ' ἔκανε κατ' ἐμοῦ γέ-
λια, ποῦ δὲν ἦσαν διόλου εὐχά-
ριστα γι' αὐτὸν τὸν κακόμοιρο
τὸν Νυῦμ-Νυῦμ!

Τὸν Φερδινάνδον ! Αὐτὸ τὸ
ἄνομα καί μόνον ἐπροκάλεσεν
εἰς ὅλους μας ζῶηράν συγκίνη-
σιν ! Ὁ Φερδινάνδος ἦτο ὁ χονδρότερος,

ἀπὸ τὰ δειγθῶρα, χωρὶς νά βιασθῆ διόλου
καί νά τος πάλιν, ἐπήγγαινε πρὸς τὴν λί-
μνην, ὅπου φυσικώτατα, σάν νά ἦτο εἰς
μέρος, ὅπου ἡ ἀστυνομία ἐπιτρέπει κο-
λυμβημα, ἔκαμε βουτιά εἰς τὸ νερό, μὲ
τὸ κεφάλι, κατ' ὄλους τοὺς κανόνας τῆς
κολυμβητικῆς τέχνης

— Νά τος ! τὸν βλέπετε ; τί σᾶς ἔ-
λεγα ἐγώ ;— ἀνέκραξεν ὁ πατέρας μας
ἀποτελειόμενος πρὸς ἡμᾶς.

— Ἐκαμε τὴν βουτιά, βαθύτερα παρ'
ὅσον φαντάζεσθε ! ἀπήνησεν ἡ μητέρα
μου.

Ὅταν ἐγένεν ἡ βουτιά τοῦ ἀνθρώπου,
μία ἀπέραντος φοβία εἰς διέτρεξεν ὅλο
τὸ δάσος. Ὅλα τὰ ζῶα ποῦ εἶχαν στοι-
χηματίσει διὰ τὰ θηρία τῆς ξηρᾶς, ἐκρέ-

ἈΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἐπειτα ὁ Ἀδόλφος ἐγύρισε πρὸς τὸ
μέρος μας καί μάς εἶπεν :

— Ἀχ ! παππάκια μου, κυττάξετε
τὸν μαῦρο, αἱ ; Νά τὸν κυττάξετε καλά,
ὅσοι, μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας δὲν
θα ὑπάρχη πιά. Πάω νά τὸν στείλω
μέσα στὸ στομάχι μου.

— Μὴν τὸν βασανίσετε πολὺ, κύριε
Ἀδόλφε ! εἶπεν ἡ μητέρα μου, ἡ ὅποια
ἦτο πολὺ εὐαίσθητος.

— Μείνατε ἡσυχῇ, κυρία μου ! ἀ-
πῆνησεν ὁ λέων μ' ἓνα χαμόγελο. Δὲν
εἶμασθε δὰ τίποτε ἀτζαμηδες, ζέρομε
τὴν τέχνην μας ! Ἐνα πῆδημα, τρεῖς
νοχίς καί τὸ ζήτημα ἐτελείωσε ! ἐπρό-
σθεσεν, ἐνῶ ἔκαμνε ἓνα-δυὸ βήματα τοῦ
βέλους.

Ἐπειτα, μάς ἄφησε τρεγασίος, κ' ἐ-
πῆγε νά χωθῆ μέσα στὰ ὕψη, ἢ χόρτα
ποῦ ἐστόλιζαν τὰς ὄχθας πῆς λίμνης !

Καθὼς εἶδατε, αὐτὸς ὁ Ἀδόλφος ἦτο
πολὺ εὐθυμος, ὅπως σχεδὸν ὅλοι οἱ γέ-
ροι λέοντες . . .

Πρῶν στὰ καλάμια μας, τὰ ζῶα, ποῦ
εἶχαν ἔλθῃ ἐκεῖ ὡς ἀπλοῖ θεαταί, εἶχαν
κρίσει τὰ στοιχήματα, ποῖος θὰ ἐκέρ-

σιν ! Ὁ Φερδινάνδος ἦτο ὁ χονδρότερος,
ὁ δυνατώτερος
καί ὁ ἐπιφορτώ-
τερος ἀπὸ ὅλους
τοὺς κροκοδεί-
λους τῆς Νανι-
Νάνης, κ' ἔλεγε
μάλιστα κ' ἔκα-
μάρονε μόνου
ὅτι ἦτο ὁ Βασι-
λεὺς τῆς Λί-
μνης.

Κι' αὐτὸς ὁ
ἡλίθιος ὁ μαῦ-
ρος ἐκεῖ κάτω,
ποῦ μόνος δὲν
ἐφανιάζετο κἂν
τὸς κινδύνους
ποῦ διέτρεχε !
Ἄφου ἔσκυψε κ'
ἐπῆρε νερό μὲ
τὴν φουχτάν του
καί ἔπιε μὲ τό-
σῃ ἡσυχίαν, μὲ
ὅσῃ βάζετε καί
πίνετε ἀπὸ τὰ
κανάτια σας, εἶ-
χε σταθῆ νά
φάγη μερικὸς
χουρμάδες, ποῦ
ἦσαν πεσμένοι

«Βασκοῦπιζε τὰ μάτια του...»

μασαν τὰ μούτρα των. Καί ἓνα
κρυφὸ μουρμούρισμα, ποῦ ἐξέφρα-
ζεν ὄλην τὴν ἀπογοήτευσιν καί
τὴν λύσαν των, ἠκούσθη μέσα
στὰ χαμῶδονδρα. Τὰ αἰλουροσιδῆ
ποῦ εἶχαν ἀτήσῃ τὴν ἐνέδραν των,
ἐξέφραζαν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον
τὴν δυσαρρεσκίαν των διότι ὁ ἄν-
θρωπος, ἀφοῦ εἶχεν εἰσελθῆ πιά
εἰς τὸ νερό, ἦτο καθ' ὅλα τὰ φαι-
νόμενα προωρισμένος διὰ τοὺς κρο-
κοδείλους.

— ὦ ! ποῦ νά σπᾶσουν χιλίες
χιλιάδες τῶν χιλιάδων τάπειροι !
ἐβροντοδόλησεν ὁ Ἀδόλφος, τὸσον
μανιώδης, ὥστε ἐσηκώθη ἔξαφνα
ὀλόρθος εἰς τὴν ὄχθην τῆς λί-
μνης. Πάλιν αὐτοὶ οἱ λησταί, οἱ

καϊμάνοι, θα γλεντήσουν τον μαύρο!
'Επί τέλους, αυτό καταγράψαμε άνομοφορο!
Κάθε φορά που έλθω χαμιά έκλεκτή
λεία από εδώ, αυτά εκεί τα άμφίβια
μάς την άρπάζουν με τρόπο! Δεν έχει
πιά καλό φαγώσιμο, παρά γι' αυτούς!

Με μόνην την διαφοράν, ότι αυτά τα
λόγια, που εγώ τα μεταφράζω εις άν-
θρωπινήν γλώσσαν προς χάριν σας, ά-
γαπητοί μου αναγνώσται, ο 'Αδελφος
φυσικά τα έπρόφερον εις λεοντικήν γλώσ-
σαν, δηλαδή μ' ένα τρομακτικόν βρυχηθ-
μόν, τον οποίον άντεφώνησαν τα βουνα
με την ήχώ των. Οι μικροί πίθηκοι τρο-
μαγμένοι, ήλθαν κ' έζάρωσαν κοντά στας
μητέρας των. Αί μητέρας έτρεξαν να
καταφύγουν κοντά στους πατέρας των.
Και οι πατέρες τ' έβαλαν στα πόδια πη-
λάλα. Όλα τα κρυφομύληματα των
ζώων έκόπησαν στη μέση. Και αυτοί οι
έλέφαντες τα έχασαν έντελώς, κ' έπρο-
σπάθησαν να ζαρώνουν πίσω από τα
βασιλιάς, δια να μη φαίνονται. Όλος ο
κόσμος έννοιωθεν ότι ειχεν ο αυθέντης
τον λόγον...

Ο μαύρος που έκαμε τον πεθαμένο,
εις την έπιφάνειαν του νερού, καταμε-
σής της λίμνης, ειχεν ακούση και αυ-
τός, διότι έστρηφογύρισεν άμέσως. Αμα
είδε τον 'Αδελφον, έβγαλε μια φωνή,
που έφανέρωνε την τραγία του, και
ήρχισε να κολυμβά με δύναμιν προς το
απέναντι μέρος, το εκ διαμέτρου αντί-
θετον του μέρους, όπου έστέκετο ο γη-
ραιός λέων.

Αλλά εκεί ακριβώς επήδησεν από
μέσα από τα καλάμια ένας τεραστίος
τίγρις, γνωστότατος εις την χώραν των
θηρίων με το επώνυμον ο Πάνθηρ της
'Ιάδας.

Ο μαύρος έβαλε κι' άλλη φωνή, και
αλλάξας άμέσως πορεία, εκολώθησε
προς το μέρος μας. Δεν έπρόφρασεν ο-
μως να κάμη τρεις άπλωτες, κ' έξα-
φνα, εμπρός σου, έγινε ένας αναθρα-
σμός του νερού κ' έλαμψε σαν αστραπή
ένα γυαλιστέρο μαύρο πετσά. Μία με-
γάλη κεφαλή φαριού, που πρώτην φο-
ράν το έβλέπαμε, άνεσηκώθη κάτω από
την κεφαλήν του Νουάμ-Νουάμ κ' έγύ-
ρισε άνάσκελα. Έφανερώθηκε τότε,
κάτω από την μύτην της ακριβώς, μία
στοματικά με δάντια μωτέρα, ή οποία
έκαμε τον μαύρον μια χαψιά έως την
μέσην.

Και, εις διάστημα όλιγώτερον από το
χρειάζεται δια να σας το περιγρά-
ψω, τα πάντα εξηφανίσθησαν μέσα στο
νερό!

—Δέν ήτανε κροκοδείλοι! έφώναξε ή
μαμά μας σαστισμένη από αυτό το θέαμα.

— Δέν ήτανε κροκοδείλοι! επανελό-
θαμεν και ήμεεις τρομαγμένοι.

— Θαρρείς και ήτανε κανένας καρ-
χαρίας! έπρόσθεσεν ο μπαμπάς-Μπο-
μπός.

Και όλο το δάσος, όλος ο κάμπος,
όλο το βουνό, κατατρομαγμένα και ανή-
συχα, επανέλαβαν και είπαν:

— Δέν τον έφαγε ο Φερδινάνδος, τον
μαύρο! Το έφαγε ένας καρχαρίας.

Έξαφνα, μ' ένα αναθρασμόν του νε-
ρού, σαν σίφωνα που μάς έβρεξεν έσους
ήμεθα κοντά, ο Φερδινάνδος έσχησε την
έπιφάνειαν της λίμνης κ' έτινάχθη έ-
πάνω, σαν διαβολάκι από το κουτί. Ητο
κατακίτρινος από τον θυμόν!

Έστήριξε τα δύο εμπροσθινά του πό-
δια εις το στρώμα των καλάμιων που
μάς έχρησιμευεν ως πλακοστρωμένη
αυλή, και ήρχισε να ούρλιαζε με όλην
την δύναμιν των πνευμόνων του:

— Ποιοι να είναι αυτοί οι άστεϊδοι που
μάς κουβαλήσανε έναν καρχαρία μέσα
στην Νάνι-Νόνη! Α! μα αυτό με-
γάλη άνοσησία! Είναι πολύ άνοστο χω-
ρατό!

— Μή φωνάζετε δά έτσι, κύριε Φερ-
δινάνδε! του είπεν ή μητέρα μου. Δεν
είμαστε κουφοί.

— Να με συγχωρήτε, αγαπητή κυ-
ρία μου, εξήκολούθησεν ο Βασιλεύς της
Λίμνης. Είμαι όμως τόσο μανιώδης,
που δεν μπορώ να κρατηθώ! Είλογά-
ριαζα να κάνω το πρόγευμά μου μ' έ-
κείνον τον μεζέ. Ημουν εκεί, δύο βή-
ματα παρέκει, κ' έκαμα καρτέρι, χω-
μένος μέσα στα χορτάρια, μαζί με την
γυναϊκά μου. Και την στιγμή που έλέ-
γαμε να χυμήσωμε επάνω του, να σου!

μέσα στην μύτη μας, αυτός ο καταρα-
μένος ο καρχαρίας, και μάς τον άρπά-
ζει! Η καιμένη ή γυναϊκά μου εκπρε-
δατώθηκε από τη μανία της! Έγώ, ά-
φριζώ από την λύσσα μου! Μά, το έν-
νοείτε, τί κάσι να πη; Καρχαρίας μέσα
σε λίμνη! αυτό το πράγμα, δεν ακού-
σθηκε άλλη φορά, λόγον τιμής!... Αχ!
και να έτσάκωνα τον άνοστο άστεϊδο, που
μάς τον έφερε εδώ!...

Ο πατέρας μου απεφάνθη τότε:

— Μά, αγαπητέ μου φίλε, ήμπορεί
κάλλιστα να έχη αναθή μόνος του δια
του μεγάλου ποταμού Κόγγου, και του
Ουμπάγγη και δια του μικροτέρου Κάμπ-
Σέ!... Οι σλωμοί εις την Ευρώπην
ανάβαινον προς τας πηγάς των ποτα-
μών ήμπορεί λοιπόν κ' ένας καρχα-
ρίας ν' αναπλεύση τον Κόγγον.

— Μά τότε, έμουγγρισεν ο Φερδι-
νάνδος άγανακτισμένος, — τί κάμουν
λοιπόν οι κροκοδείλοι εκείνου του ποτα-
μού, που είναι έπιφορτισμένοι με τα ά-
στυνομικά καθήκοντα των υδάτων; Μή-
πως πάμε τάχα ήμεεις άνάλεστοι εις
τον ώκεανόν να πάρωμε το πράγευμα

εις το όπιτι των κυρίων καρχαριών, και
να τους άρπάξουμε το φαί από το στό-
μα; Αν τώρα αυτοί έχουν το θάρρος να
έρχωνται έως τας λίμνας μας και να
μάς χάθουν τα φαγητά μας, δεν βλέπω
τον λόγον δια τί να μην έλθουν και αι
κυριαί φάλαιναί, κανένα πρώτ, να κά-
μουν ένα γύρον εις τα μέρη μας και να
μάς άδειάσουν έντελώς τα κελλάρια!...
Α! όχι! αυτό είναι σκάνδαλον! όμο-
λογουμένως σκάνδαλον!

Και ήρχισε να κλαίη πικρώς, διότι
οι κροκοδείλοι, ως γνωστόν, έχουν εφ-
καλα τα δάκρυα.

Αλλά, εκεί κάτω, μέσα εις την πυ-
κνήν λόχμην, ή χαρά του 'Αδελφου
δέν ειχε πλέον όρια, και, απέναντι του,
εις την άλλην όχθην της λίμνης, ο τε-
ραστίος τίγρις έκυλιέτο από την άγαλ-
λιάσιν του μέσα στα καλάμια, που έ-
τσακίζοντο δια να μη βλέπουν εκείνην
την θηριώδη χαράν.

— Ε, κύρ Πάνθηρ της 'Ιάδας, έφα-
ναξεν ο γέρο-λέων, που τον ειχε πιαση
λόφυγγας από τα χάχανα, ε!... Είδες
αυτόν τον συμπαθητικό, τον καρχαρία,
πως άρπαξε το μαύρο μέσ' από τη μύτη
των κροκοδείλων! Α! καλέ, άσε με να
γελάσω! Έγλύφανε κ' όλας τα ρουθί-
νια τους οι καιϊμάνοι! Κ' ύστερα, έμει-
νανε στα κρόα του λουτρού!... Α! μα
είνε αλήθεια έξοχος αυτός ο καρχα-
ρίας! Του άξίζει παράσημο!

— Και του υπεραξίζει, γέρο μου 'Α-
δελφε, απήντησεν ο τίγρις σκασιμένος
στα γέλια. Τί μούτρα θα κάνουν εκεί
μέσα! (Κ' έδειξε την λίμνην με το νη-
χωτό πόδι του)... Κι' αυτός ο καυχησι-
αρός ο Φερδινάνδος, που ξεροκαμαρώνει
για την δύναμίν του, θα κατεβάση τώρα
την μύτη του! Χά! χά! χά! Τον βλέ-
πω άπ' εδώ. Θα βγάλη την χουσή από
το κακό του!

Και καθισμένος εις τα πίσω πόδια
του, ο Πάνθηρ της 'Ιάδας, έβαλε τα
νυχωτά εμπροσθινά πόδια του εις το
ρόγγχος του στοργυλωμένα σαν σάλ-
πιγγας, κ' έφώναξεν ειρωνικώτατα:

— Ε, Φερδινάνδε, ε! Πρόβαλε να
σε δούμε, γλυκέ μου καιϊμάνε, και να
σε καμαρώσουμε, και να σε συγχω-
ρούμε! Ε, Φερδινάνδε, ε!!!
Και οι πίθηκοι και οι παπαγάλλοι,
αυτοί οι απάραμιλλοι μίμοι, ήρχισαν να
γελούν και να χαχανίζουν όπως τα δύο
θηρία, επαναλαμβάνοντες με ξεφανητά:

— Ε, Φερδινάνδε, ε!

Και μετ' όλιγον όλη ή λόχμη, όπου
τά άλλα σαρκοφάγα, εύχαριστημένα
και αυτά με την κακοτυχίαν των κρο-
κοδείλων, έκρατούσαν τα πλευρά των,
όλο το δάσος και όλο το βουνό έλιγώ-
θησαν στα χάχανα, με άγρια ούρλια-
σματα:

— Ε, Φερδινάνδε, ε!!!

Εις αυτό το διάστημα, ο Βασιλεύς
των Καιϊμάτων, έσκουπίζε σαν λυσσα-
μένος τα μάτια του με φύλλα από νυ-
φάϊας...

(Βαίεται συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ
[Κατά το γαλλικόν του Γ. Ταμιζού].

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Αγαπητοί μου,

ΟΡΑΤΙΟΣ, ο λατινός
ποιητής που βασανίζει
χωρίς να το θέλη τους
μαθητάς, λέγει κάπου—
θα το ένθυμείσθε— ότι πε-
ρισσότερον άπ' όλους τους
τολμηρούς θαυμάζει εκεί-
νον, ο οποίος πρώτος ένεπι-
στεύη τον έαυτόν του εις
ένα ξύλον και διεπλευσε
θάλασσαν. Σήμερον,
ότε το ξύλον αυτό
το πρωτογενές εξείλιχθη
σιγά-σιγά εις
μέγα, στερεόν και ασφαλές
ατμόπλοϊον,
άνεις επίδατης βέβαια
δέν ήμπορεί να
καυχηθῆ δια τόλμην,
και μάλιστα όταν
πρόκειται να κάμη
ένα τόσο δά μικρό
ταξειδάκι,
και όταν δι' αυτό
εκλέγη τον
παλοκαιρινόν
Ιούνιον και ένα
αφάτον
σκαφος,
άνετον, ταχύπλοον
και καθαρόν.

Και όμως!... Ηθέλα να σας
είχα
μαζί μου εις το ταξειδι μου,
δια να μου
είπτε αν δέν
είνε ακόμη
τόλμη και
τόλμη να
έμπιστεύεται
κανείς τον
έαυτόν
του εις
οιονδήποτε
ξύλον
και εις
οιονδήποτε
θάλασσαν!...
Εκεί που
πη-
γαίνετε
ήσυχος,
άμεριμνος,
και θαυμά-
ζετε
την
γαλανήν
γαλήνην,
και ανα-
πνέετε
τον
καθαρόν
άέρα,
και συνομι-
λείτε
με
τους
συναξειδιώτας
περι
άνε-
μων
και
υδάτων—
κυριολεκτικώς,
— και
διασκεδάετε,
και
παραγγέλλετε
εθθυμος
εις
τον
καμαρότον
το
γευμά
σας,
—
έξα-
φνα,
εις
τα
καλά-
καθούμενα,
ο
άνεμος
άρχίζει
να
δυναμώνη,
να
γίνεται
ενοχλη-
τικός,
και
ή
θάλασσα
να
φουσκώνη...
Πρώτα
κύματα
μικρά,
έπειτα
μεγαλη-
τέρα,
έπειτα
πελώρια
και
άφρισμένα...
Η
μικρά
Κάκια
βλέπει
τους
άφρους
και
έρωτά
αν
από
τα
πλοία
ρίχνουν
εις
την
θάλασσαν...
σαπυνάδες.
Θά
είχατε
όλην
την
διάθεσιν
να
γελάσετε
με
το
παιδικόν
πνεύμα,
αν
το
σκάφος
δέν
ήρ-
χιζε
να
κινῆται
τόσον
δυνατά,
νάναϊθο-
καταβλην
επάνω
εις
τα
κύματα
τόσον
όποσομώς,
ώστε
να
σας
πιάνη
ζάλη
και
φόβος...
Η
εθθυμία
γύρω
σας
έπεσε.
Παντού
πρόσωπα
ώχρολιτρινα
και
κα-
τηρη.
Η
κυκλοφορία
παύει,
διότι
όλι-
γοι
είνε
εις
θέσιν
να
κινηθών
μέσα
εις
τον
θάλλον.
Οι
περισσότεροι
προτιμούν
να
μεινούν
εις
την
θέσιν
όπου
εύρέθησαν
άκνητοι
και
βλοσυροί.
Αι
κυριαί
άρχί-
ζουν
να
στενάζουν
και
να
σταυροκοπούν-

ται. Χωρίς άλλο από μέσα των κάμουν
προσευχήν... Τα πρώτα συμπτώματα της
ναυτίας αρχίζουν. Εις τα διαλείμματα
των δεινών κρότων του κύματος, ακούον-
ται οι άπαισιόι βορβορυμοί. Άνδρες
και γυναίκες, μικροί και μεγάλοι, νο-
μίζεις ότι έδηλητηριάσθησαν και από
στιγμής εις στιγμήν άποθάνουν. Όλί-
γοι άντέχουν και ήμπορούν να περι-
ποιούνται τους άσθενείς. Οι καρμάρτοι
πηγαινοέρχοντα. μετά δυσκολίας, κλο-
νούμενοι και στηριζόμενοι δια να μη πέ-
σουν. Το κατάστρωμα σχεδόν έρημού-
ται ή αίθουσα και οι κοιτώνες μεταβάλ-
λονται εις νοσοκομεία... χωρίς νοσηκό-
μους. Αϊθέρεις και κολώνιες εις ένέρ-
γειαν. Και το πλοϊον χορεύει επάνω εις
τα πελώρια κύματα σαν καρυδοφόλοιο,
και το κατάστρωμα γεμίζει νερά, τα
όποια κάπου-κάπου βρέχουν και μέσα
εις τους κοιτώνας... Μία θύρα ανοίγεται
από ένα κύμα, και κτυπά με όρμην εις
το κεφάλι ένα παιδί που έστέκετο από
πίσω, και το νερόν το βρέχει από πάνω
έως κάτω... Τέτοιο κακό, τέτοιαν τρικυ-
μίαν, Ιούνιον μήνα, μέσα εις τον Κοριν-
θιακόν κόλπον, ούτε ο γηραιός πλοιαρ-
χος δέν την ένθυμείται. Και άπορών, ψι-
θυρίζει:

— Αχ! αυτή ή έκρηξις του Βεζου-
βίου!...

Η αναστάσις των στοιχείων, ή
ατμοσφαιρική ανωμαλία,
αυται αι όψιμοι
βρογαί,
αί θέλλαι
και αι τρικυμιαί
της
Μεσογειού
όλης,
αποδίδονται
εις
την
έκρηξιν
του
Βεζουβίου.
Κάπου
έπρεπε
τελοςπάντων
ναποδοθούν...

Και τώρα τί θα γίνει;
Θά
εξοκολου-
θήση
ή
θα
παύση;
Όρες
και
όρες,
ήμέ-
ραν
όλοκληρον
παραδέρνομεν
επάνω
εις
μανιώδη
κύματα.
Και
αν
ή
τρικυμία
αυξήση;
Και
αν
επέλθη
καμμία
θέλλα,
καμμία
δίνη,
κανένας
σίφων;
Έκρηξις
του
Βεζουβίου,
σου
λέγει
ο
άλλος.
Όλα
ήμπορεί
κανείς
να
τα
περιμένη...
—
Και
αν
παρασπρηθῆ
το
τιμόνι
μας;
και
αν
χαλάση
ή
μηχανή
μας;
και
αν
σπάση
το
πλοϊόν
μας;
Βουλιάμε
ή
όχι;
Και
είνε
ή
δέν
είνε
τόλμη
να
ταξειδεύη
κα-
νείς
τον
'Ιούνιον
εις
τον
Κορινθιακόν
με
ατμόπλοϊον,
όταν
έχη
αναστατάση
όλην
την
Μεσόγειον
αυτός
ο
κύριος
Βεζουβίος
με
τας
έκρηξεις
του;

Εύτυχός ε!...

Το
κακόν
προς
την
νύκτα
όλιγο-
σταθεί.
Ο
τρελλός
πυρρήχιος
του
πλοίου
μεταβάλλεται
εις
χορόν
ρυθμικόν
και
ήρεμον.
Είμπορούμεν
να
δειπνήσωμεν
και
να
κοιμηθώμεν
με
κάποιαν
ήσυχίαν.
Παρηγορούμεθα
αντιστρέφοντες
την
έ-
πιπδόν
του
αίσωπειού
μύθου,
ότι
δίκαια
πεπόνθαμεν
αφού,
χερσαίτι
όντες,
ήθε-
λήσαμεν
να
γίνωμεν
θαλάσσιοι...
Και
άνατέλλει
ή
νέα
αυγή
με
γαλήνην
και
καθαρόν
ούρανόν,
και
διακρίνονται,
μα-

κράν εις τον όρίζοντα,
αί
αίεραί
όχθαι
τας
όποιās
έψαλεν
ο
Φώσκολος,
ο
μέ-
γας
ζακύνθιος
ποιητής.

Ίδου
εμπρός
μου
ή
Ζακύνθος.
Βαθμηδόν,
το
πράσινον,
μεταξύ
ούρα-
νού
και
θαλάσσης,
πυκνοῦται
και
ζωη-
ρεύει.
Ίδου
τα
κατάφυτα
βουνα'
Ίδου
ή
λευκή
πόλις
Ίδου
ο
ώραίος
λιμήν.

Πρό
του
θεάματος
αυτού
όλα
τα
πά-
θήματα
λησμονούονται.
Οι
άνθρωποι
γύρω
μου
φαίνονται
γελαστοί
και
εύτυχός
ο-
πως
εγώ.
Μία
τέτοια
εύτυχία
έχει
όλον
το
δικαίωμα
να
πληρωθῆ
και
με
τρικυ-
μίαν
μεγαλειτέραν
από
αυτήν
που
έπέ-
ρασα
δια
να
ξαναϊδῶ
την
πατρίδα
μου...
Σας
ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΕΩΝ Δ. ΜΑΚΚΑΣ
τυχόν υπό το ψευδώνυμον 'Αγμα της Νίκης
του Α' Βραβείου των Εορτήμων του 1906
και βραβευθείς υπό το ψευδώνυμον
Δικέφαλος Άετός εις τον 95ον
Διαγωνισμόν των Δύσεων.
(Ίδε Διάπλαιν του 1906, σελ. 78 και 215).

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Κύτταξ
λύχνος
τί
μαυρός
πόσο
μαυράν
φωτίζει!
Τό
ίδιο
λάμπει
κ'
ή
άρετη
εις
έν'
άχρειον
κόσμον.

* * *
"Όποιος
έχει
τα
πολλά,
'Ασπρίζουν
τά
μαλλιά
του
αρχήτερα
'Όποιος
έχει
όσα
του
δρακόν
Πηγαινεί
ή
ζωή
του
μικρότερα
[('Εν
των
του
Σαίπηρη)
Μεταφράσαι
Α.
ΒΙΚΕΛΑ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΚΑΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΗΣ ΕΝΤΡΟΠΗΣ

— Κυρία Θελεξινόη, είπεν ο κύριος Χρονολογίδης, την άλλην ημέραν του μαθήματος γνωρίζετε να μου είπητε ποία είνε η μαθήτρια, την οποίαν αι συμμαθήτριά της φωνάζουν με τὸ ὄνομα Μπεμπέκα;

Καὶ ὁ κύριος καθηγητής, διὰ τὴν ἐξηγήσῃ τι τὴν ἠθέλην, ἐκάθησε καὶ εἶπε εἰς τὴν κυρίαν ὑποδιευθύντριαν τί εἶδους λογαριασμοὺς ἔκαμνεν ἡ μικροῦλα μαθήτριά του.

Ἡ κυρία Θελεξινόη τὸν ἤκουσε χωρὶς νὰ ἐμῆλῃ, καὶ τῆς ἔκακο φάνη πολὺ αὐτὸ ποὺ ἤκουσε. Δι' αὐτὸ ἀπήντησε σοβαρὰ-σοβαρὰ:

— Εἰς τὸ προσεχὲς μάθημα, κύριε καθηγητά, θὰ σὰς τὴν παρουσιάσω...

— Ἄ! τὴν καυμένην τὴν Μπεμπέκα! Ἐκείνη ἡ πονηρὴ ἐξυπνάδα τῆς τῆς ἐβγῆκε ξυνή.

Τὸ ἀπόγευμα κ' ἔβλεπε ἡ κυρία Θελεξινόη τὴν ἐφώνασε καὶ τῆς ἔκαμε αὐστηρὰς ἐπιπλήξεις:

— Εἶσαι ἓνα κακοκόριτσο! τῆς εἶπε. Νὰ μὴ σέβασαι τὸν σεβαστὸν καθηγητὴν σου, ποὺ τόσον κοπιᾷ διὰ νὰ σὲ διδάξῃ καὶ νὰ σὲ φωτίσῃ, παρὰ νὰ προσέχῃς στὰ νευρικά του κινήματα διὰ νὰ τὸν περιπαίξῃς! — Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε πολὺ κακό! Ἐπερίμενα πῶς

ἦταν κακό! Καὶ τώρα λυποῦμαι ποὺ τὸ ἔκανα. Κανένα πιά δὲν θὰ περιπαίξω!

Ἡ κυρία Θελεξινόη λυπᾶται τὴν Μπεμπέκα, διότι τὴν βλέπει μετανοημένην, ἀπαιτεῖ ὅμως νὰ φερθεῖ αὐτῆ, εἰς τὸ προσεχὲς μάθημα τοῦ κυρίου Χρονολογίδου, τὸ παράσημον τῆς ἐντροπῆς.

Τὸ παράσημον αὐτὸ — ποὺ τὸ τρέμουν αἱ μαθήτριά της ὅσαι κάμνουν ἀταξίες — εἶνε μπροῦντιζινο, μεγάλο ἴσα μ' ἓνα πιατάκι, κ' ἔχει με μεγάλα γράμματα τὴν λέξιν ἐντροπή καὶ

«Εἶσαι ἓνα κακοκόριτσο...» (Σελ. 228, στ. α')

ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Λοιπὸν, ἡ Μπεμπέκα, με τὰ μάτια κόκκινα καὶ φουσκωμένα ἀπὸ τὸ πολὺ κλάμμα, ἐστάθη εἰς τὴν πόρταν τῆς τάξεως, τὴν ὥρα ποὺ ἦτο νὰ ἐλθῇ ὁ κ. Χρονολογίδης.

Ἐπειδὴ ὁ κ. Χρονολογίδης ἦτο πολὺ μύωψ, ἤλθε παραπολὺ κοντὰ κ' ἔσκυψε νὰ ἰδῇ τὸ παράξενο στολίδι ποὺ ἐστόλιζε τὸ στήθος τῆς μαθητριάς. Καὶ ἔπειτα ἐγύρισε πάλιν πρὸς τὴν κυρίαν Θελεξινόην, διὰ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

Ἐζητήσατε νὰ γνωρίσετε τὴν δεσποινίδα Μπεμπέκα, κύριε καθηγητά, εἶπεν ἡ ὑποδιευθύντρια. Ἐδῶ εἶνε, παρῶσα καὶ μετανοημένη, καὶ σὰς ζητεῖ συγχώρησιν.

— Τὴν συγχωρᾷ πολὺ εὐχαρίστως, ἔπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ καλὸς κ. Χρονολογίδης. Σὰς παρακαλῶ, κυρία, βγάλετε ἀπὸ τὸ λαμὸ τῆς αὐτὸ τὸ ἄσχημον στολίδι! Ὅθι μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ ἂν τῆς τὸ βγάλετε, διότι εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃ καὶ ἔτι, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, θὰ εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπιμελέστερα κοριτσάκια τοῦ σχολείου...

Ἐκαίγαν, κόκκινα σὰν φωτιά, τὰ μάγουλα τῆς Μπεμπέκας, κ' ἐκτυποῦσεν ἡ καρδοῦλά της δυνατὰ, ὅταν ἐπῆγε νὰ καθῆσθαι εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ἡ

καλωσύνη καὶ ἡ ἐπιείκεια τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ τὴν ἔκαμαν νὰ συγκινηθῇ πολὺ. Εἶνε κατεντροπισσασμένη με αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, καὶ κάμνει ἕκον ἀπὸ μέσα τῆς ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάνῃ πρὸτὲ πιά.

(Ἐπαίει συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ.

ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΧΑΡΙΕΝΤΙΣΜΟΙ

Οἱ ναῦται τοῦ Σουρκούφ εἶδαν ἀμέσως ποία αἴτια ἐπέσειαν τὸν ἀρχηγὸν τὸν νὰ φύγῃ ἐνώπιον τῶν ἀγγλικῶν πλοίων.

Ἦσαν εἰς τὰ πέριξ τῶν νήσων Μαλδιβῶν, εἰς μέρος ἐπικίνδυνον διὰ τὴν ναυτιλίαν, εἰς τὸ ὅποιον εἶχαν συρτῆ ἀμέτρητα ναυάγια.

Πρὸ ἑβδομάδων, ὁ καταδρομὸς εἶχεν εἰδοποιηθῆ ὅτι τρία ἀγγλικά σκάφη, τὰ ὁποῖα ἐταξείδευαν μαζί, εἶχαν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Εὐέλπιδα Ἀκρὰν διενθνήμενα πρὸς τὰς Ἰνδίας.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον τὴν Ἀγίαν Ἄνναν πλησίον του, ἐξ αἰτίας τοῦ στρατηγήματος τοῦ Κλαβαγιάν, ὁ Σουρκούφ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτηρήσῃ τὰ παραλια τῆς Ἀφρικῆς, οὔτε, ἐπομένως, νὰ συλλάβῃ κατὰ τὴν διάβασίν των, ἐκεῖνα τὰ τρία πλοῖα, τὰ ὁποῖα ἐμάντευον ὅτι ἦσαν φορτωμένα με πλοῦσιον φορτίον.

Ἐἶχε λοιπὸν συνομιλήσῃ ἰδιαιτέρως με τὸν ὑπαρχηγὸν του, καὶ κανονίσμαζέ του τὸ τολμηρὸν καὶ πρωτότυπον σχέδιόν του:

— Ἰακώβε, εἶχεν εἰπῆ ὁ Σουρκούφ, ἔχομεν δύο μέσα εἰς τὴν διάθεσίν μας: νὰ ναυμαχήσωμεν ἀμέσως με τὰ τρία πολεμικά, νὰ τὰ καταποντίσωμεν καὶ νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐναντίον τῆς παραπομπῆς τῶν ἐμπορικῶν καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διατρέχοντες τὸν κίνδυνον νὰ πάθωμεν σοβαρὰς ἀβαραίας καὶ νὰ μὴν ἔχομεν πλέον ἀρκετὴν δύναμιν. Ὅστε νὰ κυριαεύσωμεν τὰ ἐμπορικά — ἢ νὰ σκεῖσωμεν τὸ ταχύτερον πρὸς συνάντησιν τῶν ἐμπορικῶν, νὰ τὰ αἰχμαλωτίσωμεν, καὶ νὰ περιμείνωμεν τὰ τρία πολεμικά διὰ νὰ ναυμαχήσωμεν μαζί των.

Ὁ Ἰακώβος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶνε τολμηρὸν αὐτὸ, τὸ μέσον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ρισκοκίνδυνον. Ἄμα συλλάβωμεν τὰ ἐμπορικά, τί θὰ κάμωμεν; Πῶς θ' ἀντιμετωπίσωμεν τοὺς Ἀγγλους, ἂν μὰς δέσῃ τὰ χεῖρια τὸ φορτίον των; Ὀλίγοι πιθανότητες ὑπάρχουν ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν λείαν μας...

Ὁ Σουρκούφ ἔκαμε μίαν ζώηραν χειρονομίαν, κ' ἔπειτα ἔκρουσε τὸν ὦμον τοῦ ἔλλου του:

— Δὲν μ' ἐνόησες. Δὲν θέλω νὰ βυ-

θῶ τὰ ἐμπορικά, τὸ ἐναντίον μάλιστα. Πρόκειται νὰ τὰ συλλάβωμεν, χωρὶς νὰ τὰ βλάψωμεν, καὶ νὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν ἐναντίον τῶν ἄλλων ὡς ἀπίστας μας. Γνωρίζω ὅτι εἰς ἐν ἀπὸ αὐτὰ εὐρίσκονται εὐγενεῖς κυρίαὶ καὶ θελκτικαὶ δεσποινίδες, αἱ ὁποῖαι ἐρχονται νὰ εὐρουν τοὺς συγγενεῖς των εἰς τὰς Ἰνδίας. Αὐταὶ θὰ γίνωσι ὄμηροι, ἀσφαλεῖς θῶρακες ἐναντίον τῶν ἀγγλικῶν ὀβουζίων. Ἄμα τὰς αἰχμαλωτίσωμεν, ὅλα τὰ καλά χαρτὰ εἰς τὸ παγγινδι θὰ εἶνε ἰδικὰ μας.

Ὁ Κλαβαγιάν ἤρχισε νὰ γελά:

— Θὰ εἶνε, ἀφοῦ τὸ λέγεις ἐσύ!...

Με τὰς ἐπιβατριάς ἐκεῖνας θὰ εἶνε χωρὶς ἀμφιβολίαν καὶ ἡ λαϊκὴ Στάγγωπ, ἡ ἐξαδέλφη τῆς λαϊκῆς Βλάγκουδ, ἐκείνη ποὺ εἶχε νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ὀδο πιάνα με οὐρὰ, ἀγορασμένα ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Λαμπρὰ λεία θὰ εἶνε αὐτὴ διὰ ναυτικούς με ἱπποτικά αἰσθήματα...

Ἡ διαταγὴ τῆς ἐπιθέσεως ἀπεφασίσθη νὰ δοθῇ. Ὁ Ἰακώβος ἐν τούτοις ὑπέβαλε μίαν ἀντίρρησην:

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ καλά. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὰ πιάσωμεν ἐκεῖνα τὰ ἐμπορικά;

— Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἀπήντησεν ὁ Μαλουίνος, αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν θὰ εἶνε μακρὰν. Στοιχηματίζω τὸ δεξί μου χεῖρ ὅτι θὰ ἔχουν εἰσελθῇ εἰς τὸν πορθμὸν τῶν Μαλδιβῶν.

— Ὁ! ἐμπορικά πλοῖα, καὶ νὰ ριφωκινδύνουν εἰς μέρος τόσο ἐπικίνδυνον...

— Ὁ, μάλιστα! ἔχει τὴν φήμην ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνον, τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ὁ ἀνεμος εἶνε εὐνοϊκός, καὶ ἐκτὸς τούτου, ὅσον ἐπικίνδυνος καὶ ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ δίοδος, περισσότερον εἶνε ἡ συνάντησις με τοὺς πειρατὰς. Ὑπάρχουν λοιπὸν πολλὰι πιθανότητες ὅτι εἶνε ὀρθὴ ἡ ὑπόθεσις μου.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, φόρτσα πανιά, κ' ἐμπρός!

Αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος, διὰ τὸν ὅποιον τὰ γαλλικά καταδρομικά ἐφυγαν ἐνώπιον τῶν ἀγγλικῶν πολεμικῶν καὶ τὰ παρέσθωσαν κατόπιν των εἰς τὸ στενὸν τῶν Μαλδιβῶν.

Τὴν ἕκτην ἡμέραν, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Κλαβαγιάν, ὁ ὁποῖος προσέπλεε με τὴν Ἀγίαν Ἄνναν του, ἐλόξευσε καὶ ἤλθε νὰ συνεννοηθῇ με τὸν ἀρχηγὸν του. Εἶχεν ἰδῆ πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, πλησίον εἰς τὴν μικροτέραν νῆσον ἀπὸ τῆς Μαλδιβῆς, τὴν συνοδίαν τῶν ἐμπορικῶν, τὰ ὁποῖα ἐπήγαιναν νὰ εὐρουν. Τὰ τρία ἀγγλικά ἤρχοντο μαζί...

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ὁ Βρυκόλαξ καὶ ἡ Ἀγία Ἄννα ἐκάνονισαν τὴν πορείαν των, συμφώνως με τὸ ἀπλοῦν, ἀλλὰ τολμηρὸν σχέδιον τοῦ Σουρκούφ. Ἀφισπότην Ἐλπίδα καὶ τὴν Καλὴν Ἐλπίδα νὰ πλέουν ἀργὰ εἰς τὰ ἴχνη των, καὶ ἀφοῦ ἤνοιξαν ὅλα τὰ πανιά των.

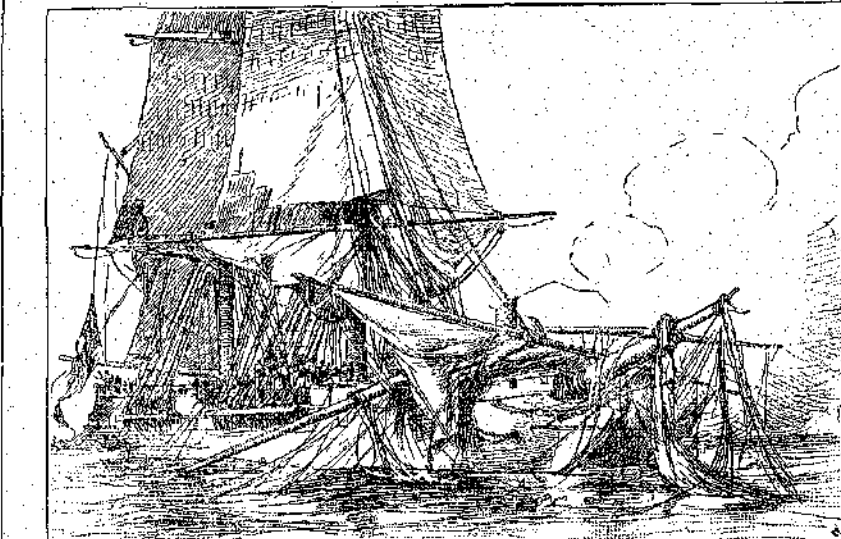
τὰ δύο καταδρομικά ὤρμησαν πρὸς συνάντησιν τῶν ἐμπορικῶν.

Χάρις εἰς τὴν καταπληκτικὴν των ταχύτητα, τὰ ἔφθασαν κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. Ἦσαν ἀκριβῶς ἐκεῖνα ποὺ ἐπερίμεναν. Τὰ τρία σκάφη, βαρέως φορτωμένα, ἐφαίνοντο ἐρχοντα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν κυμάτων, Δὲν ἐλογάριαζαν νὰ συναντήσωσι τὸν ἐχθρὸν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τὰ φημιζόμενα διὰ τοὺς κινδύνους των, καὶ ὁ ἀνόητος αὐτὸς ὑπόλογισμός ἐγένεν ἡ καταστροφὴ των.

Ἡ ἐμφάνισις τῶν καταδρομῶν τὰ ἔκαμε νὰ σταθοῦν ἀκίνητα, καὶ μόνον ἐν ἀπὸ τὰ τρία, ὁ Ἀστὴρ, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ν' ἀντισταθῇ.

Ἐἶχεν ἓνα κανόνι εἰς τὴν πρῶραν. Ἐρριψε μίαν σφαῖραν, καὶ αὐτὴ ἔπεσεν ἐκατὸν μέτρα μακρὰν ἀπὸ τὸν Βρυκόλακα.

— Μαχέ! ἐκραξεν ὁ Μαλουίνος πρὸς τὸν ἐπιτηδεϊότερον πυροβολητὴν του ἄ-

«Ὁ Ἀστὴρ ὑπέστειλεν ἀμέσως τὴν σημαίαν του.» (Σελ. 229, στ. 6')

ναλαμβάνεις νὰ μοῦ κουτσουρέψῃς τὸ τουρκικὸ ἐκεῖνου τοῦ χοντροφορτηγοῦ;

— Τίποτε τὸ εὐκολώτερον, ἂν τὸ ἐπιθυμῆτε, κυβερνήτά μου, ἀπήντησεν ὁ Μαχέ.

— Ἐμπρός λοιπὸν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, καὶ κόψε του, ὅπως πρέπει, τὴν ἄσπρη φτεροῦγά του!

Ὁ Μαχέ ἔτρεξεν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ κανόνια τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς καὶ ἐσκόπευσε με προσοχὴν. Μετὰ τινὰς στιγμᾶς, ἓνας τρομερὸς πυροβολισμὸς ἐκλονίζε τὸν ἄερα, καὶ ἐφάνη ὁ ἀκάτιος ἴσθος τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου πίπτων με πάταγον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ καλύπτων αὐτὸ με τὰ συντρίμματά του.

Ὁ Ἀστὴρ ὑπέστειλεν ἀμέσως τὴν σημαίαν του. Τότε τὰ δύο καταδρομικά ἐπλησίασαν καὶ διέταξαν τὰ πληρώματα τῶν ἀγγλικῶν ἐμπορικῶν νὰ ἔλθωσι καὶ νὰ παραδοθῶσι ὡς αἰχμάλωτα.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἀστῆρος ἔπευσε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν γενναιοφροσύνην τῶν νικητῶν.

— Κυβερνήτά μου, εἶπεν εἰς τὸν Σουρκούφ, ἡμᾶς νὰ μὰς κάμειτε ὅτι σὰς ἀρέσει. Τολμᾶμεν ὅμως νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ φερθῆτε ὡς εὐγενῆς ἄνθρωπος πρὸς τὰς κυρίας ποῦ εἶνε μαζί μας, καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσι ὡς αἰχμάλωτοι.

Ὁ τρομερὸς θαλασσομάχος συνοφρωῶθη.

— Κύριε, ἀπήντησε, μόνον διότι εἶπατε αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἔπρεπε νὰ βάλω νὰ σὰς κρεμάσω, διότι εἶνε καθαρὰί ὕβρεις. Δὲν γνωρίζω πῶς φέρεσθε ἐσεῖς, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐδῶ ὅμως ἔχετε νὰ κάμειτε με Γάλλους, τὸ ὅποιον σημαίνει ὅτι αἱ κυρίαὶ δὲν θὰ ἔχουν κανένα λόγον νὰ μὴ ἐνθουσιασθῶσι με τὴν συμπεριφορὰν μας.

Ἦπῃρχε πλησίον εἰς τὸν τόπον τῆς

αἰχμαλωσίας, ἓνα νησάκι κατάφυτον καὶ ἔρημον. Τὰ τρία πλοῖα, ὀδηγούμενα ὑπὸ τῶν Γάλλων ναυτῶν, ἤγκυροβόλησαν ἐκεῖ εἰς ἓνα σκιερὸν ὄρμηκον. Κατόπιν ὁ Σουρκούφ ἔδωκε διαταγὴν ν' ἀποδιβαθοῦν ὅλοι οἱ ἐπιβάται, καὶ πρῶται ἀπ' ὅλους αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἦσαν εἴκοσι περίπου, πάσης τάξεως.

Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετο μίαν νεὰ καὶ κομψὴ πατρικία, με ὑπερῆφανον πρόσωπον, με γαλανὰ μάτια ἀγέρωχα. Ὁταν ἀντίκρυσε τὸν καταδρομὰ, ἐπρωχώρησε πρὸς αὐτὸν με τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ με βῆμα σταθερὸν.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν Σουρκούφ, δὲν δύναμαι νὰ ὑποθέσω ὅτι ἔχετε κακοὺς σκοποὺς ἐναντίον μας. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς τὰς ἀποικίας ἡ φήμη σὰς παριστάνει ὡς ἄνδρα με εὐγενεῖς τρόπους καὶ καλὴν ἀνατροφὴν. Με αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὄψιν σὰς γνωρίζω...

«Ἐσκυψε νὰ ἰδῇ τὸ παράξενο στολίδι...» (Σελ. 228)

θὰ εἶχες καλλίτερα αἰσθήματα στὴν καρδοῦλά σου.

Ἡ καρδοῦλα τῆς Μπεμπέκας κτυπᾷ πολὺ δυνατὰ κάτω ἀπὸ τὸ πελερινάκι τῆς, καὶ τὰ χεῖλιάκια τῆς τρέμουνε. Εἰς τὸ τέλος δὲν ἔμπορεῖ πιά νὰ κρατηθῇ, δάκρυα πρέχουν εἰς τὰ μάγουλά της, καὶ τὸ στόμα τῆς λέγει:

— Ὁ! κυρία Θελεξινόη, ἐγὼ τὸ ἔκανα γιὰ νὰ γελάσω, δὲν ἤξερα πῶς

των Δευκῶν Ὀρών με τὴν Ἰδιότροπον Σανθούλα. Πᾶς, Ὑπερ Πατρίδος, Πολυθέλητρον Νεότητα καὶ Ἐσμεράλδα — ἡ Νυμφαία τοῦ Νείλου με τὴν Ἰδιότροπον Σανθούλα — ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα με τὴν Δάτριδα τῆς Φύσεως — τὸ Φουρνέλλο με τὸ Ὀνειρον τῆς Παρθένου, Ὀνειρον τῆς Πατρίδος, Χρυσὸν Μόσρον, Ἐλληγιδα καὶ Αἰγλήν τῆς Ἑλλάδος — ὁ Αὐτόματος με τὸ Χαίρε Λευθεριά καὶ Ἡρώιδα τῆς Μακεδονίας — ἡ Ἐσμεράλδα με τὴν Ἀφραν, Ἀτρώμιον Ἀμαζόνα, Κωλὸν Διάβολον, Ἡρώ καὶ Δεαυδρον — ἡ Δροσολουμένη Χρυσουγιή με τὸ Δροσολουστον Δυναυγές, Γλυκειαν Ἑλλάδα, Εἰμαρμένην καὶ Ἀπόδα τῆς Ἐρημον — ὁ Ἄγγελος Ἀγγελικός με τὴν Ἐαριγνήν Ἐσπέραν, Ἐπάτην, Παλλάδα, Πιερωτῶν Ὀνειρον καὶ Αἰθέρα — ὁ Τόπος με τὸν Φλοισβον τῆς Θαλάσσης, Ἰδιότροπον Σανθούλα, Ἄνθος Ἀνθέων, Πολυθέλητρον Νεότητα καὶ Μισοκακόμοιρον — ὁ Ἐνδοσιωδὴς Ἐλληγ με τὴν Ἰδιότροπον Σανθούλα, Ὑπερ Πατρίδος καὶ Δουκισσαν τῶν Σαλόνων — τὸ Σανθὸ Διαβολάκι με τὴν Διαθεσιαν Ἀρασκαιίδα, Μικρὸν Δόκιμον, Ἐθνηκὸν Ὀνειρον, Κίτριον Ντόμινο καὶ Παιδικήν Χαράν — τὸ Κεανόλευκον Λάβαρον με τὴν Δουκισσαν τῶν Σαλόνων, Ἄγγελον Ἀγγερινόν, Ταπεινὸν Γιασεμί καὶ Ἀμύμητον Γελωτοποιόν — ὁ Χρυσὸς Μόσρος με τὸν Οὐδόννα, Κόρην τῆς Κρήτης, Φλοισβον τῆς Θαλάσσης, Φρά-Διάβολον καὶ Ὑπερ Πατρίδος — ὁ Μισοκακόμοιρος με τὴν Ἡλιόλουστον Πρωίαν — τὸ Ἄνθος Ἀνθέων με τὴν Δροσολουμένην Χρυσουγιήν, Ἀστὴρα τῆς Καισαρείας, Ἐσμεράλδα καὶ Ἀμύμητον Καραγιώτην — ἡ Ἡλιόλουτος Πρωία με τὸ Κίτρινον Ντόμινο καὶ Ἐσμεράλδα — ὁ Μικρὸς Κινῶς με τὴν Διακορθεσιαν Ἀρασκαιίδα, Μίγαν Κωνσταντίνον, Ἀμύμητον Γελωτοποιόν καὶ Ἐθνηκὸν Ὑμνον — τὸ Σήμα τῆς Διαπλάσεως με τὸν Ἄγγελον Προστάτην — ἡ Φίλη τῶν Ζήτων με τὸ Κίτρινον Ντόμινο — τὸ Μύρον τῆς Καρδίας με τὴν Πιερωτὴν Καρδίαν, Ἀστὴρ τοῦ Ἀπείρου, Ἰδιότροπον Σανθούλα, Ἀγναστον Πόθον καὶ Αἰθέρα — ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης με τὴν Ἐαριγνήν Ἐσπέραν, Ἀγροκόλουδα τῆς Φράκτικης, Δροσολουστον Δυναυγές, Αἰμιλιαν Εἰμαρμένην καὶ Χρυσουγιήν.

Ἡ Διάπλασις ἀπαύξεται τοῦ φιλοῦς τῆς: Βομῶν τῆς Ἐλευθερίας (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεγές, διότι ἐσωρεθῆσαν πάλιν πολλὰ); Ἐθνηκὸν Λάβαρον (βραβεῖον ἐστεῖλα); Φίλην τῶν Ζήτων (παρηγορήσου ἐστεῖλα τὸ φύλλον ἐκ νέου); Σήμα τῆς Διαπλάσεως (ναί, ἐμπροσὶς νὰ στεῖλῃς τὴν κάρταν σου διὰ τοῦ γραφείου μου) τόποτελέσματα τῶν τρεχόντων Διαγωνισμῶν ἀρῶν (ζῶν ἀπὸ τὸ προσεγές); Διακορθεσιαν Ἀρασκαιίδα (ἐύχομαι περαστικά, καὶ ἄλλοτε νὰ μὴν κολλημπᾶς με τέτοιον καιρὸ); Νεραϊδόλουδο (ἐλήφθη καὶ συμπεριελήφθη); Ἐνδοσιωδὴ Ἑλλάδα (βεβαίως, ἡ καθωστέρησις προήλθεν ἀπὸ τὸ ταχυδρομείον); Παπυροῦσαν τῶν Ἀγρών (δὲν ὑπάρχει τέτοιας φύδος, διότι καθὺς βλέπεις, καὶ χωρὶς Ἐθνημα ἢ Ἀλληλογραφία (ἢ καὶ βασιλεῖς); Δευκοκόμοιρον Διγαλιόν (τί σχέση ἔχει μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις ἢ ἀλλαγὴ τοῦ φευδωνύμου σου; μήπως νομίζεις ὅτι ἐστὶ βάλλοφον καὶ οἱ ἄλλοι); Ἡλιόλουστον Πρωίαν (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου νὰ ἔξακολουθήσῃς); Ἡλιαν Μ. (δεκταί); Ἄνθος Ἀνθέων (χαίρω ποῦ σοῦ ἤρσαν τόσον τὰ νέα μωβιστορήματα); Ἀμύμητον Γελωτοποιόν (πόλ μοῦ ἤρσαν ἡ ἔμμετρος ἐπιστολή σου); Ἀρεῖα, κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 13 Ἰουνίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 26 Ἰουλίου
 (Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἰσίου βίου, νὰ γράσῃς τὰς λύσεις τῶν οἰ διακορθεσιμῶν, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς γραφεῖ-λους, ἐν ἑκάστῳ περιεχοί 20 φύλλα καὶ κρύπται φε. 1.)

354. Δεξιόγραφος.
 Τῶν πράξεων σου ἐλεγκτικὴ καὶ τῆς ψυχῆς σου [νόμος] [νόμος]
 Μὲ ξέρεις ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ με ἰδῆς; ἂν [δῶμας] [δῶμας]
 Νὰ με χωρίσῃς ἡβελος εἰς δυὸ μόνον μερίδας, [δῶμας]
 Εἰς τὰς προθέσεις ζήτησε κ' εἰς τὰς ἐφημερίδας.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Φουστανέλλας

355. Μεταγραμματισμός.
 Ἐγὰς Νῆ καὶ βάλε Λάμβδα [δῶμας]
 Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴ στιγμή, [δῶμας]
 Ἀπὸ ἰσθμοῦ ποῦ θὰ τὸν ξερῃς, [δῶμας]
 Ἄγιον καὶ ποιητῆ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λίρας τοῦ Βεζμίου

356. Τονόγραφος.
 Οἱ δάσκαλοι εἰς τὸ σχολεῖδ μοῦ λέν πως δὲ [διδάξω]
 Κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ πείσμα μου τὸν τόνο μου ἀ- [διδάξω]
 Κ' εὐθὺς γλυτῶνα ἀπ' αὐτοῦς, ἀπλῶς μετα- [διδάξω]
 Εἰς ποταμὸν ὑπόγειον ποῦ ἐλιπῶ νὰ τὸν ὄρῃς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνηκῆς Ἀμύνης

357. Κῦβος.
 α) * * * * * Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ [διδάξω]
 * * * * * ἄστερικοι διὰ γραμμα- [διδάξω]
 β) * * * * * τῶν οὕτως ὥστε νὰ γινά- [διδάξω]
 * * * * * νώσκεται: Εἰς τὸ α' τε- [διδάξω]
 * * * * * τράγωνον, ἀνω, Ρίγας [διδάξω]
 * * * * * κάτω νῆσος τοῦ Αἰγαίου [διδάξω]
 * * * * * δεξιᾷ ἀριστερῶν στρατηγῶς [διδάξω]
 * * * * * καὶ ἀριστερᾷ Κένταυρος. [διδάξω]
 Εἰς τὸ β' τετράγωνον, [διδάξω]
 ἀνω, κάτοικος χώρας ἐλληνικῆς κάτω μυθα- [διδάξω]
 λογικὸν τέρας: δεξιᾷ ἀρχαῖον ὄνομα νῆσου [διδάξω]
 καὶ ἀριστερᾷ ἀριθμητικὸν ἐπίθετον. Εἰς δὲ [διδάξω]
 τὰς διαγωνίους, ἀνω δεξιᾷ, πρόθεσις ἀρι- [διδάξω]
 στερᾷ, ἀρχαῖον νόμισμα: κάτω δεξιᾷ, ὑγρά [διδάξω]
 ἔκτασις: ἀριστερᾷ ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγροκολοῦ Φοίβου
158. Μαγικὴ Εἰκόνη.
 [ἰδο' Ἀντ. Α. Βάττη].

Ἐδῶ εἶνε τὸ ἐργαστήριον ἐνὸς ζωγράφου. [διδάξω]
 Ποῦ εἶνε ὁ ζωγράφος;

359. Κεκορημένον Γνωμικόν.
 Ἀφαιρῶν ἐπὶ γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν [διδάξω]
 κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ

καθ' ἣν εὐρίσκονται σειράν, σχηματίζε γνο- [διδάξω]
 μικόν:
 Μάντις, θρηῖνος, φάρος, ἐδωγῆς, τρέπια, [διδάξω]
 γάδιον, φόβος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπερινοῦ Ρεμβασμοῦ
360-364. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν [διδάξω]
 κάτωθι λέξεων διὰ δύο συμφωνῶν πάντοτε [διδάξω]
 τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τέτοιαι [διδάξω]
 λέξεις:
 σαῖρα, ἦτοι, ἐνικός, εἰδῶς, μάθρος. [διδάξω]
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βομοῦ τῆς Ἐλευθερίας

365. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.
 Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέ- [διδάξω]
 ξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν πόλιν αὐστρια- [διδάξω]
 κήν, τὰ δὲ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως, ἴριαν [διδάξω]
 τοῦ Ἀπόλλωνος.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Μέλος τοῦ σά- [διδάξω]
 ματος. 3, Ὀρος τῆς Τουρκίας. 4, Πτηνὸν [διδάξω]
 ἀρπακτικόν. 5, Θεὸς αἰγύπτιας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτου ἢ Πατρὸς [διδάξω]
366. Φωνηενόδιπτον.
 ἀλλ-ν-ζες-σπ-ν-θρες [διδάξω]
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Σουλιώτου

367. Γρίφος.
 1, 1 1 1 Ἰὰς 1906, 1907, 1908 [διδάξω]
 ἄρ' ἔχεν [διδάξω]
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐδόννα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 20.
 228. Γηρύντης (Γῆ, Ριον, εἰς.) — 229. Με- [διδάξω]
 μῆν. — 230. Δευκὴ-λεῦκη.

231.	Γ	Α	Ν	Α	Γ	Ρ	Α	232. ΑΥ-
	Δ	Η	Μ	Η	Τ	Ρ	Α	ΣΑΝΔΡΟΣ
	Χ	Α	Λ	Δ	Α	Ι	Α	(Υἱὸς, Σπρος,
	Τ	Η	Μ	Ε	Ν	Ο	Σ	Ἄννα, νάθος,
	Κ	Ι	Ο	Μ	Δ	Ι	Α	δόλος, ῥόδον,
	Φ	Ο	Ρ	Μ	Ι	Γ	Ε	ἄνος.) 233 —
	Σ	Τ	Ι	Δ	Η	Ω	Ν	237. Διὰ τῆς

Φατρία, Ἰστορία, τριήρης, τριαινα, ἀροτριῶ. [διδάξω]
 — 238. ΟΡΚΟ ΜΗ ΧΡΩ (ἀγὼρά, δῶρον, [διδάξω]
 πρέκτωρ, πτόμα, Θέμις, στήλη, τέχνη, [διδάξω]
 χάρψ, ἐδῶδη.) — 239. Τὴν οκλίαν του. — 240. [διδάξω]
 Φθέρουσι ἢ ἢ χρηστὰ ὀμιλεῖ κακαί. — 241. [διδάξω]
 Ἀρκαῖο πολὺ τὴν μάθησον (αἱ ἀπὸ πο-λίτην- [διδάξω]
 μαθ εἰς ἦν.) — Παροράματα. Ἡ λύσις τῆς [διδάξω]
 ὑπ' ἀριθ. 216 Ἀσκήσεως ἔχει ὡς ἑξῆς: Μό- [διδάξω]
 ρης, Μέγας, Μίλις. Ἐπίσης, ἡ δευτέρα λέ- [διδάξω]
 ξις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 211 (καὶ ὄχι 221 ὡς κατὰ [διδάξω]
 λάθος ἐτυπώθη) σχήματος, εἶνε ΧΩΡΟΣ καὶ [διδάξω]
 ὄχι κάμος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λειπὰ 10, διὰ δὲ τοῦς συνδρομητὰς μὲς [διδάξω]
 λειπὰ 5 μόνον. Ἐλάττωσον ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ [διδάξω]
 αἱ ἀγαθῶτα τῶν 10 πληροῦνται ὡς τὸ ἦσαν 10.]

Συγχιωρῶμεθα ἀγαπητὸν Ἀσημένιο Κύμα [διδάξω]
 διὰ βραβεῖον. — Βάσος Πανογιαννόπου- [διδάξω]
 λος, Δημητρίος Γκίνης. (5' — 106)

Ραυαγιοτε Alexiou et George Efirai- [διδάξω]
 midi, Trébizonde (Mer Noire) ἀν- [διδάξω]
 ταλλάσσον θελατάρια καὶ γραμματόσημα [διδάξω]
 Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ἀντὶ Τουρκικῶν. [διδάξω]
 (5' — 107)

Χαιρετῶ τὴν Μιράνταν, Μίγαν καὶ Κίτιαν [διδάξω]
 Ὀρλώφ, Μέλλωντα Διαλωμάτη, Αἰ- [διδάξω]
 θέρα καὶ Ἀρεῖα. — Ἐρωτῶ τὸν Δικηγόρον [διδάξω]
 τῆς Νεολαίας πῶς πηγαίνει ἡ πελατεία; [διδάξω]
 Μαιριτόδουλος (5' — 108)